

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2017-12-12
Besvaras senast
2017-12-27

Till socialminister Annika Strandhäll (S)

2017/18:453 Sjukpenning för svårt sjuka

Försäkringskassans verksamhet ska vara effektiv och rättssäker samt präglas av en god service och hög tillgänglighet. Den enskilde ska få rätt ersättning i tid och relevant stöd. Så står det i regeringens regleringsbrev till Försäkringskassan.

I februari 2016 togs den omstridda tidsgränsen för sjukskrivningar bort. Den så kallade bortre parentesen hade den borgerliga regeringen infört 2008, och den innebar att ersättningen från Försäkringskassan drogs in efter 2,5 år. Det var en stor lättnad för många när den bortre parentesen i sjukförsäkringen avskaffades.

Då känns det märkligt att få veta att Försäkringskassan i praktiken återinfört en ny bortre parentes i sjukförsäkringen. Tusentals sjuka människor har under det senaste året fått beskedet från Försäkringskassan att deras ersättning dras in efter sex månader och att de måste vända sig till Arbetsförmedlingen för att söka ett annat arbete. Det får katastrofala konsekvenser för individen när den sjukskrivne måste säga upp sig från sitt arbete och skriva in sig på Arbetsförmedlingen som arbetssökande. I många fall är personen svårt sjuk och kan förstås inte ta ett nytt jobb. Personen har då alltså inte längre rätt till ersättning från sjukförsäkringen eller från a-kassan. Då återstår enbart försörjningsstöd.

Denna nya parentes består i praktiken av att Försäkringskassan tillämpar något som kallas "normalt förekommande arbete på arbetsmarknaden". Det innebär att rätten till sjukpenning efter dag 180 ska prövas mot arbetsförmågan gentemot "normalt förekommande arbete". Om den enskilde anses kunna utföra ett sådant arbete föreligger normalt ingen rätt till sjukpenning. Begreppet "normalt förekommande arbete" återinfördes av den dåvarande regeringen den 1 juli 2012 efter upprepade krav från riksdagen. Försäkringskassan tillämpar dock inte detta begrepp så som riksdagen avsett.

Högsta förvaltningsdomstolen har i ett avgörande från 2008 klarlagt att för att ett arbete ska betraktas som normalt förekommande ska det röra sig om ett vanligt arbete på arbetsmarknaden, den försäkrades arbetsförmåga ska kunna tas till vara i full eller närmast full omfattning, arbetet ska innebära krav på normal prestation och arbetet ska inte kräva någon anpassning, annat än möjligtvis i ringa omfattning.

Försäkringskassan har dock underlåtit att följa Högsta förvaltningsdomstolens dom och riksdagens vilja.

Försäkringskassan hänvisar i stället regelmässigt till arbeten som är fysiskt lätta, icke rörliga och som inte innebär stress – i praktiken alltså jobb som inte finns.

Försäkringskassan tillämpar inte den rättspraxis som Högsta förvaltningsdomstolen slagit fast utan hittar själva på jobb som inte finns på arbetsmarknaden.

Det är allvarligt att inte Försäkringskassan tillämpar fastställda domar på detta område, då man är oerhört tydlig med att de domar som avkunnats vad gäller LSS och andra domar ska tillämpas så skyndsamt som möjligt av en myndighet.

Med anledning av detta vill jag fråga socialminister Annika Strandhäll:

På vilket sätt avser ministern att agera så att inte Försäkringskassan godtyckligt kan dra in sjukpenningen för svårt sjuka människor?

.....

Hans Hoff (S)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welanders